

Arrest

nr. 136 740 van 21 januari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Montenegrijnse nationaliteit te zijn, op 12 juni 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 mei 2014¹ houdende een inreisverbod voor een duur van drie jaar (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 28 mei 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 juni 2014 met referthenummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 oktober 2014.

Gelet op de beschikking van 17 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat A. SENAWE *loco* advocaat M. SAMPERMANS en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 mei 2014¹ houdende een inreisverbod voor een duur van drie jaar (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 28 mei 2014.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

2.2 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing is formeel gemotiveerd. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt niet aangetoond. De bestreden beslissing geeft duidelijk artikel 74/11, §1, tweede lid 2° van de vreemdelingenwet aan als juridische grond voor het nemen van de beslissing. De bestreden beslissing geeft eveneens de feitelijke overwegingen weer om te besluiten tot het uitreiken van een inreisverbod voor een duur van drie jaar: “betrokkene heeft na het betekenen van het bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 09.04.2014.”

De verzoekende partij voert ook de schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, daar geen rekening zou zijn gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij.

Zoals reeds werd vastgesteld geeft de bestreden beslissing duidelijk artikel 74/11, §1, tweede lid 1° van de vreemdelingenwet aan als juridische grond en geeft de feitelijke overwegingen weer om te besluiten tot het uitreiken van een inreisverbod voor een duur van drie jaar. Met het loutere betoog dat er geen rekening is gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij, zonder evenwel in concreto uiteen te zetten met welke persoonlijke omstandigheden, waarvan de gemachtigde op de hoogte was of moest zijn, er rekening had moeten gehouden worden, toont zij geen schending van voornoemd artikel 74/11 §1 van de vreemdelingenwet aan.

In de mate dat de verzoekende partij met dit betoog ook een schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, dient te worden opgemerkt dat de Raad bij de beoordeling ervan, niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001). Zoals reeds werd vastgesteld laat de verzoekende partij na concreet uiteen te zetten waarin de kennelijke onredelijkheid in hoofde van de gemachtigde bestaat, zodat een schending van de materiële motiveringsplicht evenmin kan worden vastgesteld.

Het middel is ongegrond.”

2.3. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij

deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. Op 28 oktober 2014 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 16 december 2014, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 20 oktober 2014 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld:

“VzP stelt dat de feitelijke motivering twee keer hetzelfde is. De twee motiveringen, zowel voor het opleggen van het inreisverbod als voor de duur ervan, komen op hetzelfde neer. Er is sprake van een cirkelredenering, er zijn geen afzonderlijke motieven voor enerzijds het opleggen en anderzijds de duur van het inreisverbod. VzP verwijst naar een beschikking van 23 oktober 2014 opgesteld in de zaak met rolnummer 157 534 waar deze argumentatie wel werd gevolgd.”

2.5. Voor zover de verzoekende partij betoogt dat *“de feitelijke motivering twee keer hetzelfde is. De twee motiveringen, zowel voor het opleggen van het inreisverbod als voor de duur ervan, komen op hetzelfde neer. Er is sprake van een cirkelredenering, er zijn geen afzonderlijke motieven voor enerzijds het opleggen en anderzijds de duur van het inreisverbod. VzP verwijst naar een beschikking van 23 oktober 2014 opgesteld in de zaak met rolnummer 157 534 waar deze argumentatie wel werd gevolgd”*, merkt de Raad op dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten worden ontwikkeld, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen (RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208 472; RvS 22 april 2010, nr. 203 209; RvS 4 maart 2010, nr. 201 497; RvS 10 februari 2010, nr. 200 738).

De Raad benadrukt dat de vraag tot horen niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie en als dusdanig niet is voorzien in het procedurereglement, maar dat het proceseconomisch aangewezen is niet te wachten tot het ogenblik van de terechtzitting en het middel zo spoedig mogelijk op te werpen (RvS 10 februari 2010, nr. 200 738). Ook gelet op de rechten van verdediging is het aangewezen dit te doen, teneinde de gemachtigde van de staatssecretaris de kans te geven kennis te nemen van het middel en het desgevallend te kunnen betwisten ter terechtzitting.

De Raad stelt vast dat nergens in de synthesesmemorie melding wordt gemaakt dat de motivering van de bestreden beslissing tweemaal hetzelfde is voor de duur als voor het opleggen van het inreisverbod en evenmin verwezen wordt naar de beschikking die ter terechtzitting wordt aangehaald, en er aldus een nieuwe feitelijke grondslag wordt gegeven aan het in de synthesesmemorie aangevoerde middel. Ten overvloede wordt vermeld dat dit evenmin werd aangevoerd in het verzoekschrift. De verzoekende partij toont verder niet aan dat voormelde beschouwing niet reeds in de synthesesmemorie of in de vraag tot horen kon worden ontwikkeld. Het ter terechtzitting aangevoerde middel is derhalve laattijdig en onontvankelijk.

2.6. De schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET